

НАДА

БОЖИЋ је велики празник оваплоћења Божјег. Посланице и Јеванђеља помажу да се усредсредимо на то како се Бог Син понизио да би се родио од Девице, да би нас могао откупити од грехова. Међутим, посланица Галатима 4,1-7. мења нагласак. Не фокусира се толико на Божју велику снисходљивост у постајању човеком. Пре се фокусира на велико узвишење људске природе, које се дешава када смо усвојени као Божји синови. Она говори о чудесној слободи синова и наследника, у коју смо доведени из ропства греху и смрти.

Постоји неколико начина на које се каже да Бог има синове. Највише, његов Син је Друго Лице Свете Тројице, 'Јединородни Син Божји, Рођен од Оца пре свих светова; Бог од Бога; Светлост од Светлости; Бог истинити од Бога истинитог; рођен, не створен; од једне супстанце са Оцем; кроз кога је све постало.' За њега се најисправније каже да је Божји Син јер дели природу и славу свог Оца.

Ипак, сва Божја створења носе извесан траг Очевог очинства. 'Небеса објављују славу Божју; и небески свод показује рад његових руку.' (Псалом 19,1) 'Још од стварања света његова невидљива природа, наима, његова вечна сила и божанство, јасно се сагледава у стварима које су створене.' (Римљанима 1,20)

Сва творевина, по великој разноликости својих облика и операција, по хармонији и лепоти својих делова, носи траг славе свог творца. Човек још јаче личи на Бога јер је створен по лику Божјем. Човекова способност да зна и воли оно што је добро је можда најмоћнији природни траг који имамо о природи Бога. Дакле, Бог је у великој мери Отац човека, на основу лика који човек носи. Али због Адамовог греха и због губитка благодати који је уследио, човек је изгубио моћ да спозна и воли оно што је добро. Иако је створен на Божју слику, он је ипак изгубио сличност са Богом која је дошла кроз благодат.

Христос је обновио у нама оно уподобљење Богу по благодати. Због ове сличности по благодати ми се називамо Божјим усвојеним синовима. 'Кад плачемо: Ава. Оче', то је само Дух који сведочи са нашим духом да смо деца Божја' (Римљанима 8,15,16). Али шта је то када Дух Свети вапи у нама осим благодати, јер благодат је деловање Светог Духа у нама.

Шта онда значи да смо Божји усвојени синови, носећи Богу подобје благодати? То значи постајати све сличнији Христу. То значи саобразити се лику Христовом (Римљанима 8,29) деловањем Светог Духа у нама, по благодати. То значи да се наш хришћански живот мора дисциплиновати и усмеравати, мењати и преображавати, уз помоћ благодати коју нам даје Свети Дух у животу Цркве. Морамо тражити благодат која нам је обећана кроз побожну употребу Светих Тајни. Морамо тражити милост која долази кроз дисциплиновани живот молитве, самоодрицања и дела милосрђа према другима. Морамо тражити милост која долази кроз понизно, стрпљиво проучавање Светог писма умом Цркве.

Тако ћемо, и само тако, постати синови Божји у слави, васкрснути са славним телом васкрсења, сједињени са Богом у Христу, синови на најсавршенији начин на који створења могу бити.

Та слава ће бити завршетак све наше наде. Надајмо се тој слави живећи сада као усвојени синови по благодати.

МОЛИТВА

Милостиви Оче, који си подарио првомученику Стефану благодат да се моли за оне који су га каменовали: подари да у свим нашим страдањима за истину можемо научити да волимо чак и своје непријатеље и да тражимо опроштај за она који желе да нас повреде, гледајући на небо Онога који је за нас распет, Исуса Христа, нашег посредника и заступника, који је жив и са Тобом царује у јединству Светога Духа, један Бог, сада и у векове векова. Амин.

===

ОЧЕ НАШ

'Овако се дакле молите: Оче наш, који си на небесима, нека се свети име твоје; нека дође царство твоје; нека буде воља твоја и на земљи као на небу; хлеб наш засушни дај нам данас; и опрости нам дугове наше, као што смо и ми опростили дужницима својим; и не уведи нас у искушење, него нас избави од зла. Јер ако опростите људима њихове грешке, опростиће и вама Отац ваш небески; ако ли не опростите људима, ни Отац ваш неће опростити грешака ваших' (Матеј 6,9-15)

Исус својим ученицима није само рекао како да се моле, него и за шта треба да се моле. Молитва Оче наш није само један пример за молитву ученика, него тако треба да се моли како их је Исус учинио. Ову молитву ће Бог сигурно услышати. Оче наш је савршена молитва. Свака молитва ученика има у њему своју суштину и границу. Исус не оставља своје ученике у неизвесности, он их молитвом Оче наш води ка савршеној јасноћи молитве.

Оче наш који си на небесима Исусови следбеници се заједно моле свом небеском Оцу који већ све зна шта је потребно његовој љубљеној деци. Они су постали браћа кроз Исусов позив који их повезује. У Исусу су препознали Очеви пријатност. У име Сина Божјег они смеју да Бога зову својим Оцем. Они су на земљи, а њихов Отац је на небесима. Он с висине гледа на њих, а они подижу своје очи к њему.

Нека се свети име твоје

Божје очинско име, како је следбеницима откривено у Исусу Христу, треба да буде свето међу ученицима; јер у том имену је обухваћено читаво јеванђеље. Не дао Бог да његово свето јеванђеље потамни и буде искварено погрешним учењем и грешним животом. Нека би Бог објавио ученицима своје свето име у Исусу Христу да они могу све више и више да га спознају. Нека би водио све проповеднике на искључиво објављивање благословеног јеванђеља. Нека их сачува од заводника и нека обрати непријатеља свог имена.

Нека дође царство твоје.

Следбеници су доживели у Исусу Христу долазак царства Божјег на земљи. Овде су надвладали сатану, моћ света, греха и смрти. Царство Божје се још налази у трпљењу и борби. Мала заједница позваних

учествује у томе. Они се налазе под царском влашћу Бога у новој праведности али усред прогона (Марко 10,30). Нека Бог помогне да се повећа царство Исуса Христа у његовој заједници на земљи и нека оконча ускоро царство овога света и нека успостави царство у сили и слави.

Нека буде воља твоја и на земљи као на небу.

У заједништву с Исусом Христом следбеници су своју вољу сасвим предали Божијој вољи. Они се моле да Божија воља буде на целој земљи. Ниједно створење не сме да му се супротстави. Будући да зла воља још увек живи у следбеницима и жели да их отргне из заједништва с Исусом, зато се они такође моле да нас њима влада Божја воља, да свакодневно дође и сломи сав њихов пркос. На крају ће цео свет да се покори Божјој вољи, да му буде захвалан и у потреби и у радости. Небо и земља треба да се потчине Богу. Исусови ученици треба пре свега да се моле за име Божје, царство Божје, за вољу Божју. Богу, додуше, није потребна та молитва, али кроз ову молитву ученици треба сами да добију део у небеским добрима за која се моле. Такође, овом молитвом они могу да помогну да крај дође што пре (2 Петрова 3,12).

Хлеб наш засушни дај нам дана.

Док год су на земљи, ученици не треба да се стиде да се моле свом небеском Оцу за добра телесног живота. Онај који је створио људе на земљи жели да очува њихово тело. Он не жели да његова творевина буде понижена. То је заједнички хлеб за који се моле ученици. Нико не треба да га задржи само за себе. Они се такође моле да Бог свој својој деци на целој земљи да њихов засушни хлеб; јер они су њихова браћа по телу. Ученици знају да хлеб који расте из земље долази одозго (Јаков 1,17) и да је искључиво Божји дар. Зато они не узимају хлеб, него се моле за њега. Будући да је хлеб од Бога зато он сваког дана долази нов. Следбеници се не моле за залихе, него за свагдашњи Божји дар кроз који могу да наставе свој живот у заједништву с Исусом и да славе Божју доброту. У овој молитви се искушава вера ученика у живо деловање Божје на земљи, на њихово добро.

И опрости нам дугове наше, као што смо ми опростили дужницима својим.

Спознаја властитог греха свакодневна је жалост Исусовог следбеника. Они који би у заједништву с Исусом требали да живе без греха, свакодневно греше невером, лењошћу за молитву, разузданошћу, самодопадањем, завишћу, мржњом и болесном амбициозношћу. Зато треба сваки дан да се моле за опроштење грехова. Бог ће услишити њихову молитву само ако и они једни другима спремно и братски опросте грехове. Тако они заједнички носе свој грех пред Богом и заједно се моли за благослов. Нека Бог не опрости само мени мој грех, него нама наш грех.

И не уведи нас у искушење.

Многа су искушења Исусових следбеника. Сатана их напада са свих страна и жели да их доведе до пада у грех. Лажна сигурност и безбожна сумња снажно их нападају. Ученици који су свесни своје слабости не изазивају искушења да би помоћу њих исказали снагу своје вере. Они се моле Богу да не искушава њихову слабу веру и да их избави у часу искушења.

Него нас избави од зла.

На крају ученици треба да се моле да буду спасени од свог злог света и да наследе царство небеско. То је молба за блажени крај и спасење заједнице у последњим временима овога света.

Јер је твоје царство...

Ову сигурност ученици свакодневно примају изнова у заједници с Исусом Христом, у коме се налази испуњење свих њихових молби. У њему је Божје име свето, у њему долази царство Божје, у њему се остварује Божја воља. Њега ради одржава се телесни живот ученика, њега ради они примају опроштење својих грехова, његовом снагом су избављени од искушења и спасени за живот вечни. Његово је царство и сила и слава у векове у заједништву Оца. Ученици су уверени у то.

Као сажетак молитве Исус још једном каже ученицима да све завиди од опроштења које ће примити и које ће им бити додељено као братству грешника.

Предивна молитва, зар не?!

***

ДЕЛА АПОСТОЛСКА

КЊИГУ Дела апостолска обележавају четири ствари. Прво, непрекидно уочавамо надмоћ божанског. Није се то догађало због Петрових моћи; нити због

Павловог проповедања; нису се ствари догађале због Стефанове чврстине; ни због Филипове честитости.

Јеванђеље није освајало срца људи ни због ког човека, већ због надмоћи божанског. Друго, основна ствар је универзалност јеванђеља. Они није само за Јудеје, или само за Самарјане. Јеванђеље је за Јудеје, Самарјане, незнабошце, сиромашне, богате, робове, слободњаке, за мушкарце и за жене.

Јеванђеље је са свакога. Треће је непријатељство света према хришћанству. Свет никада није волео и никада неће волети хришћанство. Ипак, основни тон књиге Дела апостолска није ни надмоћ божанског, ни универзалног јеванђелиста, ни непријатељство света. Основни тон је, и то је четврта ствар, продужена и сталан победа Цркве упркос свим противљењима.

На крају књиге Дела апостолска имамо победоносну Цркву. Књига је препуна изазова за нас, упутства које има за нас, наде коју има за нас. Док је црква, како то видимо у књизи Дела апостолска, напредовала у ширењу јеванђеља, спрема је своје чланове за сведочење. И мушкарци и жене су били опремљени поруком коју су носили. Били су посвећени визији ширења јеванђеља по целом свету, понизно се подређујући Божјој вољи за сопствени живот. Они су имали такав утицај на свет у коме су живели, да сам задивљен пред том чињеницом. Како бисмо ми данас имали исти такав утицај, треба људе да видимо онако како их је видео Исус. Изгубљено треба да видимо онако како их је Исус видео. Треба сатану да видимо на начин на који га је Исус видео. Али више од света друго, треба да гледамо себе на начин на који је Исус гледао своје ученике. Да себе видимо као људе који њиховом силом могу да освоје цео свет. Просто речено: треба да гледамо Исусовим очима.

Треба да имамо и мисионарски менталитет. Без обзира да ли радимо у пицерији или у царској палати, без обзира да ли смо проповедници или просјаци. . . Независно од тога да ли смо мисионари или не, на себе треба да гледамо као на мисионаре, да имамо мисионарски менталитет, онај менталитет који када види неспасену особу каже: 'Ову особу треба дотаћи Јеванђељем'. Морам да додирнемо цео свет. Ствари треба да видимо онако како их је Исус видео. Треба да имамо менталитет мисионара. Треба

да користимо све своје могућности и дарове који су нам дати Великим послањем. Тада ћемо бити људи који настављају испуњавање Исусове мисије проналажења и спасавања изгубљених. Због тога се књига Дела апостолска налази у Светом писму. Ту је да би испунила Божји циљ који је отпочео обећањем да ће семе жене згазити главу ђавола. То је оно што се протезало кроз Аврахамову породицу и Давидову царску лозу, достигавши своју кулминацију у рођењу Исуса Христа и настављајући се кроз историју Цркве Христове. На тај начин ће Божја Реч стићи до сваке особе на свету. Ми смо ти који, према Исусовој намери, треба да доврше његов посао проналажења и спасавања изгубљених. Нека нам Бог подари снагу, силу и веру да испунимо своју судбину.

***

ПОСТАТИ СЛИЧАН ХРИСТУ

СТАЛНА тема Новог завета јесте да Божји Дух делује у хришћанину и да чини да је све сличнији Христу. Штета је да многи мисле да је хришћанство нешто старомодно јер је Исус био на земљи пре две хиљаде година. Сходно томе мисле да бити хришћанин значи бити заостао и неподесан за савремени свет.

Када говоримо како хришћани личе на Христа, Свето писмо углавном говори о квалитету Христовог карактера који треба да се јави и код људи. Када се

суоче са тешким питањима, хришћани не треба само да се питају: Шта би Исус учинио на мом месту? Постоје многе ствари које хришћани као мужевци, очеви, мајке, научници, правници и војници чине што не бисмо могли да замислимо да Исус чини, али то не значи да су те ствари лоше. Исусов позив у животу је био јединствен, а хришћани треба да су одани Богу и свом позиву онако како је то Исус био. Треба да покажу исти став као и он.

Неколико пута Исус је рекао ученицима да као што су прогонили њега, тако ћемо прогонити и њих. Његово понашање у таквим приликама било им је пример толеранције и опраштања које се очекивало и од њих. Показа је да иако послушност Богу може да доведе до тешкоћа, страдања и смрти, морају да науче да кажу 'Не' властитој вољи и 'Да' Очевој вољи, као што је Исус учинио. Природно је да људи не желе да размишљају о патњи, али то је нешто што је Бог користио да би људе довео до зрелости.

Зрелост не долази једино кроз начин на који људи издрже патње, него и на начин на који уживају у животу. (1.Тимотеју 6,17) Бити зрео је способност да се распозна шта је лоше и да се у складу са тим понаша. Зрели, 'одрасли' хришћани су они 'чија су чула искуством увежбана за разликовање добра и зла' (Јеврејима 5,14)